

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztők: Dr. KUN BÉLA és Dr. RÉVÉSZ IMRE. Főmunkatárs: Dr. SZÁSZ IMRE.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

Mulandó és maradandó dicsőség.

— Dr. Pokoly József fölött. —

II. Korinthus 3: 11. „Ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.”

Mi emberek az elmulandó dicsőség világában élünk ide alatt. Isten dicsősége úgy vonul át előttünk, ahogyan átvonult a kőszikla hasadéka Mózés előtt: mint tűnő sugárzás. Isten dicsősége mindenre ráragyog e földön, ami engedelmesen szolgál az Ő királyi akaratának és boldog hódolattal készíti elő országát diadalúttját; de ez a ragyogás mulandó, mert Istentől jó ugyan, de az ember dolgain fénylik. Az ember pedig mulandó minden ő dolgaival. „A bűn miatt lefoly életünk s a halál velünk jár.”

Íme, milyen dicsőséges volt e mi elköltözött atyánkfiának emberi szolgálata! Szolgált a tudományt és e nagyszerű szolgálata nyomán a történelem szürke adattömkelegén fényes sugárszálak szövődtek át: a történet eszmei folyamatai és bennük a minden történet Urának dicsősége. Szolgált egyetemünket és e felejthetetlen építő, fejlesztő szolgálatával talán mindnyájunk közt a leghatalmasabban segített bevésni egyetemünk fehér és tiszta ifjú homlokára azt a nevet, amely név szellemének ő volt közöttünk az egyik leghívebb örököse, őre és harcosa és amely néven — noha emberi név — az Isten dicsősége ragyog. Szolgált egyházat s ez a szolgálata, amilyen mély és igaz értelmezése volt egyháza multjának, olyan parancsolóan tanulságos útmutatás volt a jövőjére nézve; ha e szempontból nézzük egyházának adott fénytelen, rideg mementóit, ezekből is az Isten dicsőségének forró ragyogása csap felénk. És szolgált mindezekben és mindezek által a nemzetét: ő, van-e szentebb szolgálata Isten dicsőségének itt e földön, mint szolgálni egy egész élet odaadásával egy tragikus sorsú nemzetet és ezt a csöndes szolgálatot egy szivettépő, de dicsőült, halk jajszóval fejezni be:

*Oh! láttam én (hisz ott is voltam egyszer:
Tenni kevés — de halni volt esély)
Győzelmeid napját; s a szörnyű perccel
Én is atólbukám, midőn esél.*

Pokoly József mindezen szolgálatának most már, az Úr akaratából, vége van. Mulandó volt ez a szolgálat, amint mulandók azok a dicsőséges dolgok, amelyeknek szolgált. *De ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.* A tudomány szellemi épülete az Isten örökkévalóságának színe előtt éppúgy szétporlásra van ítélve, mint ennek az egyetemnek a kövei. A földi egyház éppúgy alá van vetetve a mulandóság érc törvényének, mint a nemzet, amelynek kebelében él. De örök az Igazság, amelyet tudomány és egyetem szolgál, mert egy az Isten szellemével. Örök a Szeretet, amely az egyházat és a nemzetet szolgálók áldozatában izzik, mert egy az Isten szívével. És örök a Hűség, amely hordozza és egybekapcsolja az Igazság és Szeretet szolgálatát, mert egy az Isten állandóságával. Igazság, Szeretet, Hűség: ez az a dicsőség, amely megmarad. Mert ez nemcsak az Isten orcájának földi dolgokra alásugárzó dicsősége: ez maga az Isten bennünk, velünk, fölöttünk, értünk; ez Isten a Jézus Krisztusban.

Aki Pokoly Józsefet ismerte az élete és munkássága virágjában is, az kimondhatatlan fájdalommal szemlélte őt földi élete legutolsó éveiben, amikor a nemes romról egymásután tüntek el a búcsúzó sugarak. De aki az ő egész életét az Ige világosságában igyekszik szemlélni, az tudja, hogy ez a drága élet nem sötétbe tünt el. Hosszas, kínos betegágya körül a hitves és a gyermekek önfeláldozó szeretete virrasztott és ez a szeretet helyezte át őt az Isten karjaiba. Alkonyba vesző útján lobogó fáklyák és tiszta mécsesek világítottak: elvek és eszmék, művek és alkotások s a mindezekből következő nagyrabecsülés és hála — s ezek a földi fények nem aludtak ki útja szélén, amíg csak az örök világosságba meg nem érkezett. Az egykori hatalmas harcász, nagy tudós, bölcs tanító és pompás építő alakja már csak bizonytalan körvonalak-

kal imbolygott előttünk, mint a távozó vándor alakja az őszi esti ködeiben — de a ködtenger túlsó partján, az örök tavasz hajnali fényrévében kikötött nem a harcos és nem a tudós, nem a tanító és nem az építő, hanem az, aki mindezekből odaát egyedül marad meg: a gyermek, Isten gyermeke.

Jertek és mondjunk — a távozóért fájó szívvel is — halleluját a megérkezőért. Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.

Imádkozzunk!

R. I.

Egy tál lencse.

Nem akar ez a pár szerény sor válasz lenni a márokpapi-i államosító „optimizmus“-ra, csupán néhány megjegyzés a Prot. Lap máj. 27-i számában megjelent „Államosítás, jöjjön el...“ stb. c. cikk egyes gondolatához.

Amikor ezt a cikket elolvastam, eszembe jutott két reklámkép arról a jól ismert „elszakíthatatlan Guttman-féle“ nadrágról. — Az egyik képen három-három ember belekapaszkodik a nadrág két szárába és húzza kegyetlenül, de... a nadrág nem szakad! A másik képen — amely újévkor szokott megjelenni — a két ellentábor emberei kart karba fűzve állanak, meghajtják magukat s a kép alatt ez olvasható: „Ma mi sem húzunk, ma mi is boldog újévet kívánunk.“

Úgy látom, hogy — egyelőre — az első kép fejezi ki legtalálósabban történelmi múltú iskoláink mai helyzetét. Egyik oldalon ott állunk mi, református lelkészek s velünk együtt mindazok, akik az iskolák államosításának gondolatát nem foglaljuk a legszentebb imádságunk szavaiba: Jöjjön el a te országod! Megfeszített erővel próbáljuk visszatartani, visszahúzni az elszakíthatatlan másik részt: az iskolát oda, ahová szervesen tartozik: az egyházhoz. Hogy ez így van, tessék elolvasni egyházkerületi közgyűlésünknek e tárgyban hozott legutóbbi határozatát: nem járul hozzá semmi-féle iskola átadáshoz, akár községről, akár államról van szó.

Ezzel szemben azonban jön a református tanítóság (tudom, hogy nem az egész), beleragad a mi féltett kincsünkbe és így evoézik: Isten hozott államosítás! Isten hozzon az egyház, tanító, gyermek és haza érdekében!

Nem édes tanítótestvérem, ott Márokpapiban, ezerszer nem! Hogyan lehetséges az iskolák államosítása az „egyház érdekében?“ — Pillanatnyilag — talán — kedvezőnek látszanék, ha az állam levonná az egyházakról az elbíráhatatlan iskolai terheket; de ne az orrunkig lássunk: mi lesz az eredmény? Nem bírjuk tovább táplálni a kicsikét, adjuk be a lelencházba, majd felnő valahogy, de hogy mi és ki lesz belőle az nem fontos?! Tessék megnézni azt a lelencházasi gyermeket, nem ismer rá

később az *édesanyjára*. Hiszen a márokpapi tanító úr idéz éppen az állami iskola tanítási módjáról, amire a legjobb akarattal sem lehet ráfogni, hogy ez az „egyház érdekében“ üdvös volna. A „tanítóság érdekében“: ez már öszinte beszéd, ebben nem is kételkedünk, de a „gyermek és haza érdekében“, ez — enyhe kifejezéssel élve — egyenes sértés a református felekezeti iskolai nevelésre. Ez azt jelentené, hogy a református felekezeti iskola nem tud a gyermekből a haza számára értékes egyéneket, polgárokat nevelni. Erre a tételre nemzeti történelmünk multja és jelene ad fényes cáfolatot. Attól kezdve, hogy a magyar reformáció fáklyavivői megtanították *magyarul beszélni a magyart* s református nagyjaink vezéregyéniségekké, irányító, alkotó erővé, spiritus motorokká lettek a nemzet életében, mindmáig letagadhatatlan az, hogy a református iskola a „haza érdekében“ ma is teljesíti és betölti elsőrendű kötelességét és misszióját. Én nem vonom kétségbe, hogy „a protestáns tanító mindig, az életnek minden változó viszonyai között tudja s tudni fogja, mi a kötelessége egyháza iránt“, de... ne húzzuk olyan nagyon mégse azt a nadrágot, mert végül mégis csak el talál szakadni s ki tudja azt újra összefoltozni?!

Az államosításnak az a terve — amit már suttogásból ismerünk —, amiről tud a márokpapi-i tanító úr is, hogy t. i. az állam átvenné a felekezeti iskolák személyi kiadásait s csak a dologiakkal terhelné az egyházakat, ne kápráztasson el senkit. Ez az a bizonyos *tál lencse*, amit most felkínál esetleg az állam. Megéheztünk, koplalunk, nyomorgunk s jön a tál lencse. Ennek a tál lencsének az az érdekessége, hogy mindig akad rá Ézsau, de mindig nagy árat fizet érte! Mi nem lehetünk a legújabb történelem Ézsauja, mert amit ezért a tál lencsért fizetni kellene, az már egyenesen a jövő református egyházának halálát jelentené! Ezt pedig nem akarhatja bizonyára sem a márokpapi református tanítótestvérem, sem a református tanítóság!

De ha már valóban segíteni akar az állam az iskolák terhe alatt összeroppant egyházunkon, miért kell ezt a mozzanatot így összefoglalni: „Államosítás — jöjjön el a te országod?“ Miért nem lehet teljes tárgyilagossággal és egyszerűen azt mondanunk: Végre! Egy lépéssel közelebb jutottunk az 1848:XX. tc. megvalósításához!... Mert államosításról beszélni az ismert terv és elgondolás szerint — azt gondolom — erőltetett túlzás. Ha megvalósítja is az állam ezt a tervét, nem fogadjuk úgy, mint a nagy ellenértéket követelő *tál lencsét*, mert semmi más nem történne, mint törvényes jogunk és követelésünk részbeni beváltása!

Aztán még egyet ne felejtünk el; a felekezeti iskolák ily módon való államosítását csak mi kívánjuk! A róm. kath. egyháznak

igazán nem volna veszítenivalója bármilyen államosítással és mégis meg akarja tartani iskoláit felekezeti jellegű iskolának! Hány római kath. egyházközség kényszerült pl. iskoláját átadni a községnek, vagy államnak? Ilyenről eddig nem hallottunk. Mi pedig, akik mindent elveszithetünk, mégis ezt akarnók?! Nem; ebben a játékban vesztes lesz egyházunk, tanítóságunk és gyermekeink; vesztes lesz a magyar jövő!

Végül, ha „a protestáns lelkész és tanító ősidóktól kezdve testvéri egyetértésben működött egyháza és hazája javára”, ma százszor inkább együtt kell működnie, hogy a bevezetésben felvázolt második kép ne csak reklám legyen, hanem lekipásztörök és tanítók kart karba fűzve *a valóságban* testvéri együttérzéssel jelentsék ki: „*Végre mi sem húzunk!*”

Solymosi József.

KÖZÉLET

Segíts magadon!

Valamikor igen régen a sok nyelvtani gyakorlat között közmondásokat, példabeszédeket is kellett írunk. Abból az időből maradt fejemben ez is: Segíts magadon, Isten is megsegít!

Ügylátszik, a világ nem változott azóta sem, mert ma még fokozottabban igaz, hogy csupán Isten segítségére támaszkodva, ölbetett kezekkel, akár egésznap imádkozva is, sorsunkon *ezzel* nem tudunk változtatni, egy darabka kenyérral több nem kerül asztalunkra, holott esetleg négy-hat gyermek is lesi a jófajlatot.

Ezért ezen az úton egy zsebbevágó kérdésben hívom fel — különösen — a vidéki lelkészek, tanítók figyelmét, mert régen is igaz volt, ma fokozottan igaz, hogy: Nemcsak Isten igéjével él az ember!

A méhészetéről van szó.

Közölhetnék statisztikai adatokat, behizonyítandó milyen sok szép pénzt kapunk külföldről odakint nagyon jóhírű mézünkért, hanem ehhez kevés a helyem, de meg feltételezem, hogy szavamat elhiszik, mikor azt állítom, hogy a mai kezelési módon a most divatos nagy kaptárakkal dolgozva, csak kis szerencsével is, jó időjárás, megfelelő méhlegelő mellett húsz családdal a kisebb ekkleziáktól nyert fizetést — meg is duplázzhatjuk!

Nehogy azonban valaki azt gondolja, hogyha ma elhatározom és kezdek méhészkedni — holnapután már aratok! — Nem kérem, ezt is tanulni kell és főképpen gyakorlatilag!

A kivitel módja ez: szerzek egy legújabb méhészeti szakkönyvet és többször elolvasom, meghányom-vetem útmutatásai alapján a helyi körülményeket, lehetőségeket, többször elmegyek valamely gyakorló méhészhez és mikor

úgy érzem, hogy valamit tudok, *akkor* veszek egy-két családot, illetőleg májusi rajt. Ezeket állandóan figyelem — de belül nem birizgálom sokat! — és örömmel konstátálom majd, hogy júniusban lesz legalább két rajom, vagyis a létszám máris megduplázódott.

A következő esztendőre már négy (esetleg hat) családdal fordulok és ha az időjárás kedvező (Isten a hónunk alá nyult!) és van méhlegelőnk, családonként 10—30 kg. mézet takaríthatunk be, amely mennyiség máris nagy segítség a konyhán, mert az egész évi cukrot helyettesíti, megmarad, amit erre kiadnánk, de két-három esztendő múlva az értékesített méz ára nagyot lendít lapos erszényünkön is, mert a méhcsaládok száma már harmincra is felszaporodhatott, ami ugyanennyiszor 10—30 kilogramm mézet, circa 3—600 pengőt jelent.

Részletekbe itt és most nem mehetek bele, csak az eszmét hoztam a köz elé, azonban ha meglesz a kellő érdeklődés, a tömegoktatás módját is meg fogjuk találni.

Meleg szeretettel ajánlom a gondolatot megvalósításra, mert kipróbáltam.

(Budapest, IX., Üllői-út 121. I/14.)

Horváth E. János.

HALOTTAINK

Pokoly József halála. A magyar tudományos életnek nagy gyászja van. Dr. Pokoly József, a debreceni tudományegyetem nyugalmazott tanára június 5-én 67 éves korában meghalt. Pokoly Debrecenben végezte a teológiát, majd gróf Tisza Lajos nevelője volt. 1894-ben geszti lelkésszé választották, 1895-ben az akkor szervezett kolozsvári teológiai fakultáson az egyháztörténelem tanára lett. 1911-ben a debreceni bölcsészeti akadémián az egyetemes történelem tanszékét foglalta el s ugyane tanszékre neveztetett ki a debreceni egyetem szervezésekor. Ő volt a bölcsészettudományi kar első dékánja. Az 1920—21. évben az egyetem rektora. A következő évben átment a hittudományi karra, az egyháztörténelem tanszékére. 1930-ban vonult nyugalomba. Azóta sokat betegeskedett. Tudományos munkássága kivételesen nagyértékű volt. Kolozsvári tanár korában írta meg hatalmas nagy munkáját, az erdélyi egyházkerület történetét, amelyet több alapvető monografiája tesz még teljesebbé. A protestantizmus hatása a magyar állami életre című könyve szintén nagyon becses. A Protestáns Szemlének és a magyar protestáns egyháztörténeti adattárnak is egyik legjelesebb dolgozó-társa volt. Az ő kezdesére alakult a debreceni egyetem tanáraiból a Tisza István tudományos társaság, melynek első elnöke volt s amely hat évi elnöki működése után örökös tiszteletbeli elnökévé választotta. Tehetségénél nagyobb csak szívjósága volt. A csendes, szótalan, majd-

nem mord külsejű ember szokatlanul meleg szívet hordott keblében. Nagy szeretettel karolta fel a szegény diákok sorsát. Az egyetem diákjólleti intézményei körül nagy érdemeket szerzett, valóban alapítónak kell mondani e téren is. A diákjólleti bizottság első elnöke ő volt és páratlan buzgalommal nyerte meg a törvényhatóságokat és más jóltevőket az ifjúság támogatására. Nagy érdemének elismeréséül a debreceni egyetem első felsőházi képviselőjéül választották s ezt a megbízást viselte nyugalmavonulásáig. A felsőházban több ízben fel is szólalt. Nagy munkát végzett az egyházi közéletben is. Erdélyi tanárkorában egyik vezéralakja volt az egyházkerületi közgyűlésnek. Debrecenben több éven át jegyzője volt a Kollégium igazgatótanácsának. Tagja volt a zsinatnak is, de már gyöngült egészsége miatt kevés részt vett az egyházi törvényhozás munkájában. Hosszú betegeskedés után is váratlanul jött halála, amely nagyon nagy veszteség az egész magyar tudományosságunknak.

Holttestét a tudományegyetem előcsarnokában ravatalozták fel. Ott folyt le a gyászszertartás is, amelyet Révész Imre, a boldogult egykori tanítványa s mind Kolozsváron, mind Debrecenben tanszéki utóda végzett. Az egyetem nevében Rugonfalvi Kiss István rektor mondott gyászbeszédet, az egyetemi altisztek és munkások Tisza István dalköre pedig gyásznékeket adott elő. Azután hosszú sora a gyászolóknak kísért a köztemetőbe, ahol a város által adományozott dízsírhelyen temették el. A sírnál dr. Erdős Károly a hittudományi kar, dr. Tankó Béla a bölcsészeti kar és a kolozsvári volt tanárok, dr. Tóth Lajos a Tisza István tudományos társaság, Szabados László szénior az ifjúság nevében mondott búcsúbeszédet.

Özvegye, két derék fia, testvérei, köztük Pokoly Lajos nyug. h. államtitkár gyászolják legközelebbül. Nagy, kivételesen gazdag lelkű embert veszítettünk el benne. Isten adjon vigasztalást a gyászolóknak s legyen áldott az érdemes férfi, hűséges jó barát emléke.

K. B.

KÜLÖNFÉLÉK

Generális vizitációt tartott Baltazár Dezső püspök úr a felsőszabolcsi egyházmegyében. A vizitációról Maklár Károly egyházkerületi főjegyző, püspök úr vizitáló comese fogja olvasóinkat tájékoztatni.

Dr. Kiss Ferenc egyetemi tanár — mint értesülünk — a mostani tanév végével nyugalmába vonul. Az egyetemre nézve nagyon nagy veszteség ez, de annál inkább remélhetjük, hogy az egyházi és charitatív munka körében élvezhetjük az ő nagy képességének és lankadatlan munkásságának gyümölcseit.

A **debreceni tudományegyetem** hittudományi karán Csikesz Sándor, jog- és államtudo-

mányi karán dr. Baranyai Béla, bölcsészettudományi karán dr. Pap Károly lesz a jövő évi dékán. Az orvostudományi kar dékánját és az egyetem rektorát — utóbbit a hittudományi karból — később választják meg.

A **magyarországi egyetemi tanárok** baráti találkozására gyűltek össze pünköst ünnepén Budapesten. A műegyetem volt a házigazda. A baráti összejövetelen Hóman Bálint kultuszminiszter mondott beszédet, ismertetve kultúrpolitikájának vezető elveit.

Tanítók találkozása. Debrecenben a háború alatt végzetek 15, továbbá a 10 és 5 éves találkozások f. év november 20-án, az igazgató 20 éves igazgatói működésének évfordulóján lesznek. Kartársaink címét kérjük, szűnidőben felvilágosítást adunk: Matolcsi Antal igazgatótanító Szatmárökörítő, Veress János református tanító Derecske, Veress László református tanító, Makó.

A **Kollégium évzáró ünnepe** június 10-én volt. A Nagytemplomban Varga Jenő tanító-képzőintézeti tanár mondott imádságot.

Lapunk legközelebb — kettős számmal — június 24-én jelenik meg.

Az előfizetési díjak beküldését nagyon kérjük, mert különben nem tudunk kötelezettségünknek eleget tenni.

Hibaigazítás. Székelyhidy Béla esperes úr előbbi számunkban megjelent cikkében két értelemzavaró hiba volt. A 136. lapon az utolsó előtti bekezdésben levő szöveg helyesen így szól: „Általában az egész tervezetet az a szellem hassa át, melynek célja ez intézménnyel kapcsolatosan azoknak a megsegítése s terheiknek könnyítése, kiken evangéliumi és szociális feladatunk segíteni s így elsősorban minden elgondolásnak érdeküket kell munkálnia.” Elmaradt a 4. alattiaknál a húsz mellől a P, azaz Pengő jelzés.

Lelkészegyesületi gyűlés. A debreceni egyházmegye lelképásztorai június 2-án tartották szokásos évi összejövetelüket Derecskén. Reggel istentisztelet volt a templomban. Karla Ödön józsai lelkész imádkozott, Bede Gyula esztári lelkész pedig predikált. Majd az ORLE körkérdéseit ismertették. És pedig: Nagy Lajos sárándi lelképásztor a bibliafordítás témájával foglalkozott egészen tudományos készültséggel. A Lukács evangéliuma VII. részét dolgozta fel ez alkalomra, de ígéretet tett arra, hogy az ORLE konferenciájára az egész Lukács evangéliumát feldolgozza. Arany János költészetéről Solymossy József mikepércsi lelkész olvasott fel. Szép és kedves dolgozatot készített, irodalomtörténeti szempontból is igen értékes munka. E tárggyal kapcsolatosan került szóba az, hogy dr. Pollák Miksa rabbi egyik munkájában (Arany János és a biblia, 1904) azt állítja, hogy az Ó- és Újszövetség legnagyobb része is a zsidóság alkotása. A biblia hatása Aranyra egyúttal a zsidó szellemnek a költőre való hatása; végső fokon a biblia hatása Aranyra

annyi, mint a zsidó szellemnek a magyar néplelekre gyakorolt közvetett hatása. Ez nem így van. Ez ellen a lelkészegyesületi gyűlés tiltakozik. Ördög Lajos pocsjai lelkész a gazdasági tárgyról olvasta fel nagy utánjárással és alapos lendülettel írt munkáját. Ez a munka, mint amelyik sokaknak szolgálhat tanáccsal és útmutatással nyomtatásban is megjelenik. Uray Sándor debreceni lelkész „A református keresztvétség és a szociális kérdés”-ről tartott élvezetes előadást. Az elnöki tisztet F. Varga Lajos esperes töltötte be, házigazda pedig Vadon Béla derecskei lelkipásztor volt.

A Vásárosnaményi Református Keresztény Leányegyesület folyó hó 5-én, pünkösd másodnapján este erkölcsileg és anyagilag igen szépen sikerült záró-ünnepélyt rendezett a mozgósínház termében. Színre került „A szobaleány” c. vígjáték és „Csipkerózsika” tündérvjáték 6 képbén, melyben az egyesület 47 tagja játszott és varázsolta egy szép álomvilágba a természet zsufolásig megtöltő közönséget, kinek soraiban megjelent dr. Tomcsányi V. Pál ny. igazságügy-miniszter is családjával együtt. Szavalt Koncz Vera még s a leányegyesületi énekkar énekelt szépen, precízen Gáll János kántor vezetésével. Tartalmas és mélyen megható megnyitó beszédet mondott Vajas Klára polg. isk. tanárnő, az egyesület vezetője, kinek eredeti feldolgozásában került a „Csipkerózsika” is színpadra s aki az egész ünnepélynek lelke, rendezője volt. Nehéz munkájában szeretettel támogatta a lelkipásztor és felesége; utóbbi, mint az egyesület elnöknője. Tánc nem volt, a műsort evangéliumi szépségek aranyozták be. A közönség egy szép este felejthetetlen emlékével lett gazdagabb s talán jobb és boldogabb.

A Külmiszió Hősei címen jelent meg a napokban a Magyar Református Külmisziói Szövetség újabb kiadványa: hét misszionárius rövid életrajza. A már régebben, a Külmisziói Füzetek sorozatában megjelent életrajzokat adta ki most a Szövetség egybekötve, felvászónkötésben, arany nyomással. Az értékes tartalmú és csinos kiállítású könyv ára csak 2.— P. Mivel a könyv csak korlátolt számban jelent meg, rendelje meg minél előbb a Magyar Református Külmisziói Szövetségnél, Budapest, VIII. Gyulai Pál-utca 9., II. 21.

Az eszkimók apostola címen jelent meg a Külmisziói Füzetek legújabb száma Draskóczy László tollából. A füzet igen érdekes és vonzó formában Egede János grönlandi misszionárius életét és munkáját ismerteti. Ára 20 fillér. Megrendelhető a Külmisziói Szövetségnél, Budapest, VIII., Gyulai Pál-utca 9., II. 21.

„A szekták és az ellenük való védekezés” c. füzet megjelent. Tartalma: dr. Vasady Béla: A szekták keletkezésének okai, dr. Mátyás Ernő: A millenisták, dr. Zsiros József: Adventisták, Gyűlvész István: A baptisták, dr. Kováts J. István: A szekták külföldi összeköttetései,

dr. Engedy Andor: A szekták elleni védekezés a gyakorlati munkában, Szabó Zoltán: A leendő pásztor és leendő gyülekezet felvértezése a szekták ellen c. előadásaik. A 72 oldalas, sűrű nyomású füzet ára 1 P. Minden lelkipásztornak nélkülözhetetlen segédeszköze. A füzet árának előzetes beküldése mellett portómentesen küldjük. Megrendelések theol. igazgató Sárospatak címre intézendők.

KIE-étkezde a KIE-házban. Olcsón és ízletesen étkezhet az egyetlen magyar KIE-étkezdeben, ahol háromfogásos menüt már 54 fillérért kaphat bárki. Borralaló nincs. Társas alkalmak részére külön terem biztosítva. Budapest, Horánszky-u. 26. I.

Hivatalos értesítés.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Püspökétől.

1794—1933. szám.

Pályázat

a szatmári református egyházmegyébe kebelezett rozályi lelkipásztori állásra.

Az állás javadalma: tisztességes lakás és házikerten kívül

1. ötvékás templom pusztá használata.
2. 30 hold föld egy tagban (1100 ölével), adóját az egyház fizeti.
3. 17 és fél köböl tiszta búza.
4. Négy öl jóminőségű tűzifa.
5. Nyári legeltetés két darab szarvasmarhára és tetszés szerinti sertésre.
6. Törvényszerinti stóla.

Az 1—6. pontok alatt felsorolt javadalmi tételek értékösszege: 1038 pengő.

7. Alapkongrua 1079.52 aranykorona.

A fent részletezett díjlevél jelenleg módosítás alatt áll és az egyházi főhatóság jóváhagyásával eszközözlendő módosítást a megválasztott lelkész elfogadni köteles. Az új lelkész a szatmári egyházmegye lelkészi nyugdíjintézetének kötelezett tagja lesz.

Az állás folyó évi szeptember elsején foglalandó el, de az özvegy lelkésznevel kötendő megegyezés alapján esetleg előbb is elfoglalandó.

Pályázati határidő 1933 július 5. A kellően felszerelt pályázati kérvények a fenti határidőig Sípos József espereshez, Túristvándiba nyújtandók be.

Kelt Debrecen, 1933 június 3.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

TARTALOM: R. I.: Mulandó és maradandó dicsőség. (Dr. Pokoly József fölött.) — Solymossi József: Egy tál lencse. — Közélet: Horváth E. János: Segíts magadon. — Halottaink. — Különlélek. — Hivatalos értesítés: Pályázat.

Laptulajdonos: Dr. KUN BÉLA.

Magyarország aranykoszorús mestere

Szlezák László

harang- és ércöntőde, harangfelszerelés és haranglábgyár

BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE FŐ KÉSZÍTETT HARANG, MELYET DR. RAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR AVATÓTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőlevél

Az 1900. évi párisi világkiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormánydíszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesfehérvári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése

Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

Kitűnő futóképessegi magyar „Perpetuum“-kályhák.

Magyar gyártmányu zománc-edények, zsír-bődönők, dísznőző-kések, husvágó-gépek.

Telefon 6. és 15-48.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalata. 1933-1120

Konfirmáció

előkészítésére ajánljuk
a következő tankönyveket:

Ferenczy Gyula: Konfirmációi káté.	1-20 P
Halmi János: „ „ „	—60 P
Nagy István: „ „ „	—20 P
Soltész János: „ „ „	—40 P
Szoboszlai Papp István—Révész Bálint: Konfirmációi káté, átdolgozta: Sz. Szabó József (79. újonnan átdolgozott kiadás)	—30 P

Konfirmációi emléklapok

izléses kivitelben

08 és 12 fillér darabonként.

Konfirmációra legalkalmasabb ajándék:

Dr. Erdős Károly:

Az én vallásom . . . —60 fillér

Dr. Révész Imre:

Öntudatos hit . . . —40 „

Zsoltárok, imakönyvek és szent Bibliák
dús választékban kaphatók

„Méliusz“

könyvkereskedésben

DEBRECEN,

Ferenc József-út 26. szám alatt